

[Asger Jensen.]

at tage alle problemer med. Det må i alle tilfælde være i samfundets interesse, at der anvendes færrest mulige penge og mindst mulig arbejdskraft på administration, og medlemmerne har selvsagt den samme interesse.

Vi må også betragte det som en imødekommehed, at der nu er opnået enighed om, at arbejdsgiverne skal repræsenteres i arbejdsnævnet, og vi kan stemme for det af den højtærede minister stillede ændringsforslag herom. Arbejdsgivernes bidrag udgør nu 26 pct. af statens tilskud til arbejdsløshedsunderstøttelse. Dette i forbindelse med, at en arbejdsgiverrepræsentant på flere områder ville kunne yde en saglig indsats i nævnets arbejde, f. eks. hvor det gælder arbejdskraftens bevægelighed, må gøre det berettiget, at arbejdsgiverne får en repræsentant i nævnet.

Vi har foreslået, at lovens § 7, stk. 1, 2. punktum, udgår, hvilket vil betyde, at ministeren ikke får mulighed for at nægte anerkendelse af en arbejdsløshedskasse, hvis den i øvrigt opfylder betingelserne. Så længe den nuværende lov og den nuværende opdeling af kasserne eksisterer, som bygger på det princip, at ethvert fag bør have sin egen arbejdsløshedskasse, har vi fundet, at denne bestemmelse i loven ikke altid har virket heldig. Vi må dog udtale vor tilfredshed med, at den højtærede socialminister i princippet har godkendt de handelsrejsendes kasse, idet vi ikke mener det rimeligt under det nuværende system, at de gamle kasser skal have forret.

Vi har i konsekvens heraf ønsket, at det nuværende minimumskrav på 100 medlemmer forhøjes til 500 medlemmer. Det vil igen betyde i henhold til § 8, at en halv snes kasser, der har mindre end 500 medlemmer, ikke kan opretholdes.

Vi har i udvalget fået oplyst, at medlemmer i visse kasser, der ikke er medlemmer af det tilsluttende forbund, betaler betydeligt mere i kontingent end medlemmer, der både er medlemmer af kassen og af forbundet. Vi kan ikke se det rimelige heri. De nuværende administrationsudgifter må forekomme os så rigelige, at der ikke kan være saglig basis for ekstra kontingent, og nogen egentlig straffebestemmelse for ikke at være medlem af forbundet har lovgivningen dog

vist alligevel ikke tilsigtet. Og når vi nu i udvalget har fået oplyst, og det står i betænkningen, at staten endogså kan tænke sig at skride til afskedigelse af personale, der ikke vil indmelde sig i en bestemt arbejdsløshedskasse, så må det vel være så meget mere urimeligt, om vi tolererer, at der indføres straffebestemmelser for blot at være medlem af arbejdsløsheds-kassen og ikke tillige af forbundet.

Hvis lovforslaget gennemføres, vil det betyde en merudgift for det offentlige på 14,7 mill. kr. Under henvisning til den almindelige økonomiske situation i landet og de økonomiske problemer, som folketinget for tiden arbejder med, kunne det også nok på dette område have været rimeligt med større forhandlingsvilje. En af forhøjelserne går ud på, at refusionen for de sociale ydelser forhøjes fra 80 til 85 pct., i hvert fald for visse kassers vedkommende. For 2 år siden var folketinget enigt om at ansætte refusionsprocenten til 80, og da kassernes formuer, så vidt jeg ved, har passeret den halve milliard kroner, er det jo ikke særlig nødstedte, man her forhøjer statsydelseerne til.

Den nuværende lov indeholder bestemmelse om 6 karenstage. Loven forudsætter, at der skal være 6 karenstage, hver gang et medlem er arbejdsløs, men alle kasser har i henhold til loven fået en dispensation, så medlemmerne kun går 6 karenstage én gang om året. Dette foreslås nu nedsat til 3 dage, og det vil, så vidt jeg kan forstå, betyde, at disse dispensationer opretholdes. Det vil altså sige, at f. eks. en bygningshåndværker, der i virkeligheden har en god årsløn, men som må regne med nogen sæsonarbejdsløshed, bortset fra 3 dage én gang om året skal være berettiget til offentlig støtte fra den første dag, han er ledig. Vi har ikke taget afstand fra, at folk, der virkelig er arbejdsledige, skal have mulighed for at blive forsørget gennem arbejdsløsheds-kasser, det er det, vi har kasserne til; men vi finder det ikke rimeligt, at enhver selvrisiko skal fjernes fra medlemmerne.

Reguleringsbestemmelserne fremover bygger på det princip, at de aktuelle lønninger skal lægges til grund for understøttelsessatsernes regulering, det vil sige, at lønglidingen tages med ind som reguleringsfak-